

Arrest

**nr. 89 287 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. REYNAERT loco advocaat L. DE CONINCK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 januari 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaan te zijn van Pashtu origine en geboren te zijn in het dorp Dam Kelai, gelegen in het district Asad Abad van de provincie Kunar. Op vier- à vijfjarige leeftijd bent u met uw familie omwille van de onveilige situatie verhuisd naar de stad Jalalabad. Toen er daar ook gevechten uitbraken bent u uitgeweken naar Kabul. Toen ook de veiligheidssituatie in deze stad onstabiel werd, hebt u een tijdje in een vluchtelingenkamp in Sar Shahi (in de provincie Nangarhar) gewoond. Sinds het regime van Karzai woonde u terug in uw geboortedorp Dam Kelai. Ondertussen hebt u de tiende, elfde en twaalfde klas school gelopen in Peshawar, Pakistan. Nadat u afgestudeerd bent, bent u teruggekeerd naar Afghanistan en hebt u ongeveer twee jaar en een half gewerkt op de provinciale afdeling van het Ministerie van Financiën in Asad Abad, de provinciehoofdstad van Kunar. Omwille van deze werkzaamheden verklaart u bedreigd te zijn door de Taliban. Ze zouden uw huis opgeblazen hebben, u drie dreigbrieven gestuurd hebben en u ook fysiek met een pistool bedreigd hebben om uw werkzaamheden stop te zetten. Intussen zou u ook een examen afgelegd hebben bij de overheid om te promoveren tot directeur.

Omwille van uw problemen met de Taliban bent u Afghanistan ontvlucht en ongeveer zeven maanden later hebt u op 23 januari 2012 asiel aangevraagd bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten neer: een certificaat van een opleiding die u gevolgd hebt bij het Ministerie van Financiën, twee brieven die uw vader opgesteld en opgestuurd heeft naar verschillende overheidsdepartementen ter bevestiging van uw problemen met de Taliban, een dreigbrief van de Taliban, uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een diploma van uw secundaire school, een resultatenblad van een Engelse cursus en drie certificaten van cursussen die u in Peshawar hebt gevolgd. Daarnaast legt u ook een kopie van een foto neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het merkwaardig dat u niet kunt zeggen van wanneer tot wanneer u bij het Ministerie van Financiën gewerkt heeft. U stelt dat uw eerste werkdag 'de elfde' was en u bijgevolg gevraagd of u hiermee de dag, de maand of het jaar bedoelt, antwoordt u dat dit 'de datum' is. U voegt er nog aan toe dat u dit niet honderd procent zeker weet en dat u 'denkt' dat het 2009 was en dat het in de Afghaanse kalender 1389 'zou zijn'. U evenzo gevraagd wanneer uw laatste werkdag was, antwoordt u dat u dat niet kan zeggen, maar dat het aan het begin van het 'koude seizoen' was (CGVS, p. 16). Dat u er niet in slaagt om op dergelijke eenvoudige vragen een helder antwoord te formuleren, kan niet overtuigen. U legt namelijk uw middelbaar diploma voor en certificaten van verschillende cursussen die u gevolgd heeft en u geeft aan dat u geslaagd bent voor een toegangsexamen voor de universiteit (CGVS, pp. 3, 13 & 24). Er is dus geen reden waarom u geen coherent antwoord op voorgaande vragen zou kunnen formuleren. Van iemand die zijn middelbare studies afgerond heeft kan immers verwacht worden dat hij zijn werkzaamheden op zijn minst bij benadering in de tijd zou kunnen situeren. Dat u hier niet in slaagt komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder is het toch wel opmerkelijk dat u stelt aanvankelijk niet te hebben geweten dat u 'officieel een werknemer was van de Afghaanse regering'. U hiernaar gepeild, stelt u dat dit de eerste keer was dat u werkte en u dacht dat dit hetzelfde was als iemand die een internetshop opende. U er verschillende keren op gewezen dat dit niet kan overtuigen, stelt u 'dat het Ministerie van Financiën een ministerie van het land is en dat iedereen dat weet'. U erop gewezen dat u dus wel degelijk wist dat u voor een ministerie werkte, antwoordt u dat u niet wist of u werkte voor het Ministerie van Financiën of de Amerikanen of de Canadezen, u wist alleen dat u uw land diende (CGVS, p. 17). Het hoeft geen betoog dat gezien uw opleidingsgraad, gezien er u een examen werd afgenomen door het hoofd van het departement en gezien u een opleiding in Kabul diende te volgen de door u beweerde onwetendheid niet kan overtuigen. Andermaal doet dit afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 14).

Het is evenmin aannemelijk dat u uw problemen die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan niet op een coherente en chronologische manier kunt weergeven. U stelt dat u in het jaar 1389 (2009-2010) gaan stemmen bent in kader van de presidentsverkiezingen. Het is echter bevreemdend dat u enerzijds weet dat de verkiezingscampagne drie maanden voor de verkiezingsdag begonnen is, maar dat u anderzijds niet weet of het incident waarbij de Taliban een bom onder uw huis hebben geplaatst voor of na deze verkiezingen plaatsgevonden heeft (CGVS, pp. 5 & 13 & 19). Het is uiterst bevreemdend dat het tijdstip van deze gebeurtenis niet in uw geheugen zou gegrift staan. Daarnaast wordt u verschillende keren gevraagd om chronologisch te vertellen welke persoonlijke incidenten u meegemaakt heeft, maar u blijkt hier geen helder antwoord op te kunnen formuleren. Zo antwoordt u eerst dat 'ze [de Taliban] soms hun pistool aan u toonden en u soms meenamen naar een plaats die u niet kende en u straffen en sloegen'. U dezelfde vraag opnieuw gesteld zegt u dat ze u brieven stuurden en u nogmaals gevraagd wat het eerste is wat er gebeurd is, antwoordt u dat 'het eerste was dat ze uw

huis opgeblazen hebben' (CGVS, p. 19). Dat uw verklaringen hieromtrent niet eenduidig zijn, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien stelt u dat het incident waarbij uw huis opgeblazen werd in 'de vierde maand van 1389' (22 juni – 21 juli 2010) gebeurd is, maar u kunt niet zeggen hoe lang u toen al voor het Ministerie van Financiën werkte. U weet bij benadering zelfs niet eens of u er reeds 'één, twee of drie maanden of misschien een half jaar' werkzaam was (CGVS, pp. 19-20). Daarnaast hebben de Taliban 'uw ogen bedekt en u naar een onbekende plaats gedragen waar ze hun wapen toonden en u straffen'. U stelt dat dit twee keer gebeurd is maar slaagt er niet in om in de tijd te situeren wanneer dit precies voorgevallen is. Ook wat de drie dreigbrieven betreft, ontwijkt u de vraag en kan u zich niet meer herinneren wanneer u deze gekregen heeft omdat u 'ze na het lezen telkens verscheurde' (CGVS, pp. 20-21). Dat u er niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen over welke van deze incidenten na de bomexplosie is voorgevallen, komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. Mochten deze incidenten daadwerkelijk voorgevallen zijn, dan kan er op zijn minst van uitgegaan worden dat u deze incidenten chronologisch zou kunnen weergeven.

Ook uit de volgende gegevens blijkt dat u de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaart u dat u nadat de Taliban uw huis opgeblazen hebben, blijven werken bent omdat er 'niemand anders was in de familie met een job'. U gevraagd of u dan speciale maatregelen genomen heeft om uw veiligheid te waarborgen, antwoordt u hier negatief op. Na de bomexplosie zou u zelfs tot uw vertrek uit Afghanistan in uw eigen huis blijven wonen zijn. Na ontvangst van de eerste dreigbrief verklaart u bovendien 'misschien acht of negen maanden of een jaar' te blijven werken zijn (CGVS, pp. 20-21). Dergelijke toch wel lakse houding doet dan ook ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees. Gezien de dreigbrieven bij u thuis afgegeven werden (CGVS, p. 6) en u de Taliban er ook van verdenkt achter de ontploffing op uw huis te zitten, kan er van worden uitgegaan dat zij u weten wonen. Het feit dat u ondanks deze gebeurtenissen nog maandenlang bij u thuis verblijft, is dan ook niet aannemelijk. Moest u werkelijk vrezen voor uw leven, dan zou u al veel eerder uw regio kunnen ontvlucht zijn. Dat u nagelaten hebt dit te doen is dan ook een ernstige indicatie dat u de door u aangehaalde vrees niet aannemelijk hebt gemaakt.

Verder dient er op een ander toch wel bevreemdend gegeven te worden gewezen. Zo geeft u aan dat u na uw verlovingsest, dat na de bomexplosie op uw huis heeft plaatsgevonden, meegedaan heeft aan een examen voor de positie van directeur (CGVS, pp. 22-23). Gezien deze verklaringen de nodige verbazing wekken en u daarna bevestigend antwoordt op de vraag of u door de Taliban bedreigd werd omwille van uw werkzaamheden voor de regering, wordt u gevraagd waarom u voor dergelijke promotie hebt gesolliciteerd. U antwoordt hierop dat de Taliban 'u ook in een hoge positie gaan doden als ze u in een lage positie zouden doden' en dat er 'geen ander familielid was om te werken behalve u' (CGVS, p. 23). Het hoeft geen betoog dat dergelijke logica ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het argument dat er 'niemand anders in de familie was met een job' doet u teniet door te stellen dat uw familie momenteel financieel afhankelijk van de gronden waarop twee keer per jaar geogst wordt en dat ze 'oké' waren toen u een maand geleden met uw moeder belde (CGVS, pp. 11 & 23).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u enkele documenten neer. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en dit is een element dat hier niet ter discussie staat. De kopie van de foto die u neerlegt en waarvan u verklaart dat ze zou genomen zijn toen u werkzaam was op het Ministerie van Financiën is louter een foto waarop u met drie andere mensen afgebeeld staat, niets meer en niets minder. Er kan geen uitsluitend gegeven worden over het tijdstip, de omstandigheden en de identiteit van de personen op de foto. Bovendien dient hier te worden opgemerkt dat kopies slechts een beperkte bewijskracht hebben en niet volstaan om de door u aangebrachte feiten te staven. De certificaten, het puntenblad en uw middelbare schooldiploma zijn documenten die illustreren dat u bepaalde opleidingen zou gevolgd hebben, niets meer en niets minder. De twee brieven die uw vader opgesteld heeft en laten ondertekenen heeft door mensen van de provincie- en jeugdraad hebben louter waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag, wat in uw geval niet blijkt te zijn. Zo zijn deze brieven ter zijner/uwer behoeve opgemaakt en hebben ze geen objectieve bewijswaarde (CGVS, p. 5). Evenmin is de dreigbrief van de Taliban in staat om bovenstaande appreciatie om te buigen omdat ook deze enkel waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig asielaanvraag wat in casu, en zoals reeds werd opgemerkt, niet het geval is.

Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Gezien uw onderwijsniveau, uw kennis van de Engelse taal en de computer en het feit dat u er vroeger reeds gewoond hebt en er in 2009 nog een opleiding hebt gevolgd, kan worden aangenomen dat het zich vestigen in deze stad voor u een redelijk alternatief is (CGVS, pp. 3, 7-8, 12, 24).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) juncto artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur namelijk de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker meent dat er niet kan getwijfeld worden dat hij afkomstig is van Kunar en als ambtenaar voor het ministerie van Financiën in Kunar heeft gewerkt. Tot weigering van asielzoekers afkomstig van Kabul wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen soms aangehaald dat deze asielzoekers geen gevaar lopen, daar ze niet voor een internationale organisatie of voor de overheid werken, gezien de Taliban vooral hen aanvalt. Aangezien Kunar een bolwerk is van de Taliban is het zeer plausibel dat verzoeker zijn

verhaal klopt. Naast het feit dat verzoeker uit Kunar komt en voor de overheid in Kunar heeft gewerkt, zijn er de brieven die in naam van verzoeker zijn geschreven en de brieven van de Taliban. De kennis die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft van Afghanistan in combinatie met het verhaal van verzoeker en de stukken die hij neerlegt kunnen tot niets anders leiden dan dat verzoeker het statuut van vluchteling zou krijgen zoals gestipuleerd in het Vluchtelingenverdrag. Wie het gehoorverslag heeft gelezen kan direct voelen dat het persoonlijk contact tussen verzoeker en de *protection officer* niet goed was. Wie het gehoorverslag leest, vindt ook geen enkele leugen of tegenstrijdigheid.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Als kind heeft verzoeker 2 à 3 jaar in Kabul gewoond, daarna in Jalalabad en vervolgens gestudeerd in Peshawar. De laatste keer dat hij in Kabul was, was enkele jaren geleden, doch slechts voor een periode van vijf dagen om een cursus te volgen voor zijn werk. Besluiten dat men daardoor de veiligheidssituatie in Kabul moet nagaan, tart alle verbeelding. Verzoeker kent niemand in Kabul en is van Kunar afkomstig.

2.2. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde vluchtelingenrechtelijke vrees. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat er geen geloof aan het asielrelaas kan worden gehecht gezien (i) verzoeker de periode waarin hij voor het Ministerie van Financiën heeft gewerkt niet in de tijd kan situeren, (ii) verzoeker onwetend is voor welke dienst hij heeft gewerkt, (iii) verzoeker zijn problemen die hebben geleid tot zijn vlucht uit

Afghanistan niet op een coherente en chronologische manier kan weergeven, (iv) verzoeker nog maandenlang na de bomexplosie en de ontvangst van de dreigbrieven van de Taliban in zijn huis is blijven wonen, (v) verzoeker deelgenomen heeft aan een examen voor de functie van directeur terwijl hij door de Taliban bedreigd werd omwille van zijn werkzaamheden voor de regering, (vi) de door verzoeker neergelegde documenten niet in staat zijn om verzoekers asielaanvraag te ondersteunen; en inzake subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker slaagt er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen, maar beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn asielmotieven, het hanteren van blote beweringen en theoretische beschouwingen. Hiermee gaat hij geheel voorbij aan de talrijke concrete bevindingen van de commissaris-generaal, weergegeven in de bestreden beslissing, op grond waarvan zijn asielaanvraag werd afgewezen.

Waar verzoeker aangeeft dat het persoonlijk contact tussen verzoeker en de *protection officer* niet goed was, kan geen afdoende verklaring vormen voor de gedane vaststellingen. Verzoeker heeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid gekregen om al zijn asielmotieven uiteen te zetten. De Raad ontwaart in het gehoorverslag dan ook geen elementen die van aard zijn om verzoeker te hinderen bij de uiteenzetting van zijn asielaanvraag. Dat het gehoorverslag geen enkele leugen of tegenstrijdigheid zou bevatten, is niet bij machte om de *concrete* vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Als dusdanig wordt echter geen afbreuk gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing, waarvan de Raad vaststelt dat zij allen hun grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en aldus onverminderd overeind blijven.

2.7. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielaanvraag steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar subsidiaire bescherming betreft omwille van de beweerde herkomst uit Kunar wordt opgemerkt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade is, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul één van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF